

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3991

Dosar nr..X.

Ședința publică de la 10 decembrie 2015

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de S.C..X. SRL prin lichidator SCP .X. SPRL .X., Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței .X. din 13 mai 2014 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscală.

Cauza a rămas în pronunțare la data 26 noiembrie 2015, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 10 decembrie 2015.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

1.1. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C..X. SRL, prin lichidator S.C.P. .X. SPRL .X., a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., Structura de Administrare Fiscală, Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul Inspecție Fiscală PJ1 și Agenția Națională de Administrare Fiscală,

anularea în parte a Deciziei nr.449/27.11.2012 emisă de pârâtă și Decizia de impunere nr.F-CS .X./ 30.11.2011 emise de pârâte.

1.2. Curtea de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal, prin Sentința .X. din 13 mai 2014, a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantă, a anulat, în parte, Decizia de impunere fiscală nr.F-CS .X./30.11.2011, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., și, în parte, pct.2 și 3 din Decizia nr.449/27.11.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu privire la suma de .X. lei reprezentând debit fiscal.

Totodată, a respins cererea de anulare a pct.1 din Decizia nr.449/27.11.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, ca inadmisibilă.

2. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs reclamanta S.C..X. SRL, în insolvență, și pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală.

2.1. În recursul formulat și precizat ulterior, recurenta S.C..X. SRL a invocat motivul de recurs prevăzut la art.488 alin.(1) pct.8 din noul Cod procedura civilă susținând, în esență, că hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material incidente în cauză, anume art.145-146 din Codul fiscal și, respectiv, pct.45-46 din Normele metodologice, în ceea ce privește TVA, precum și art.21 alin.(1) din Codul fiscal, în ceea ce privește impozitul pe profit.

2.2. În recursurile formulate, autoritățile fiscale recurente pârâte au invocat motivul de recurs prevăzut la pct.488 alin.(1) pct.8 din noul Cod procedura civilă, susținând, în esență, că dispozițiile legale aplicabile sunt cele de la art.156 alin.(1) și (2), iar începând cu data de 1.01.2007, art.156² din Codul fiscal.

Au mai susținut că obligarea la plata sumei de 8000 lei cheltuieli de judecată este lipsită de temei legal, autoritățile fiscale neavând o conduită de rea credință.

3. Procedura de examinare a recursului în completul de filtru

Raportul întocmit potrivit dispozițiilor art.493 alin.(2) și (3) din Codul de procedură civilă, republicat, a fost analizat în completul

de filtru și comunicat părților în baza Încheierii de ședință din data

de 23 iulie 2015, potrivit art.493 alin.(4) Cod procedură civilă.

Totodată, completul de filtru, prin Încheierea de ședință din 30 septembrie 2015, a admis în principiu recursurile formulate în cauză și, potrivit prevederilor art.493 alin.(7) din noul Cod procedura civilă, a fixat termen de judecată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2015.

4. Soluția și considerentele Înaltei Curți potrivit prevederilor art.496-499 din noul Cod procedura civilă

4.1. În ceea ce privește recursul formulat de recurenta-reclamantă S.C..X.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că recurenta-reclamantă, prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel .X. a solicitat:

- anularea în parte a Deciziei nr.449/27.11.2012 privind soluționarea contestației înregistrată la DGFP .X. sub nr..X./1.03.2012, emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul ANAF și, pe cale de consecință,

- anularea Deciziei de impunere nr.F-CS .X./ 30.11.2011 emisă de Activitatea de inspecție fiscală, Serviciul Inspecție Fiscală PJ1 din cadrul Direcției generale a Finanțelor Publice .X., în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmit de aceeași entitate.

Prin Decizia de impunere nr.F-CS/ .X./ 30.11.2011, organele fiscale competente, în urma unui control care a vizat perioada 2006-2010 au stabilit, în sarcina S.C..X. SRL .X., obligații suplimentare în sumă de .X. lei reprezentând:

- .X. lei, impozit pe profit;
- .X. lei, majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei, taxă pe valoare adăugată;
- .X. lei, majorări de întârziere aferente T VA.

Prin Decizia nr.449/ 27.11.2012, ca urmare a contestației fiscale formulate de societatea comercială, ANAF a dispus/ decis:

- suspendarea soluționării contestației formulată de S.C..X. SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F-CS .X./30.11.2011 încheiată de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., pentru suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, impozit pe profit în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute în prezenta decizie;

- respingerea ca neîntemeiată a contestației reclamantei împotriva Deciziei de impunere nr. F-CS .X./30.11.2011, încheiată de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., pentru suma totală de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei;

- respingerea ca nemotivată a contestației reclamantei împotriva Deciziei de impunere nr. F-CS .X./30.11.2011, încheiată de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., pentru suma totală de .X. lei reprezentând impozit pe profit în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei;

- admiterea contestației formulată de S.C..X. împotriva Deciziei de impunere nr. F-CS.X./30.11.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., accesoriile aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de X leu, cu consecința anulării parțiale pentru această sumă.

Prin Sentința .X./13.05.2014, instanța de fond a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a pct.1 din Decizia nr.449/ 27.11.2012.

Referitor la această soluție, recurenta-reclamantă a susținut că instanța de fond a dat o hotărâre nelegală reținând că acest capăt de

cerere este inadmisibil, constatând în mod greșit că nu ar fi atacat măsura suspendării soluționării contestației și că instanța nu ar putea să se pronunțe cu privire la legalitatea/nelegalitatea deciziei de impunere cu privire la obligațiile fiscale referitor la care organul fiscal nu a soluționat contestația fiscală.

Criticile/ susținerile recurente-reclamante sunt neîntemeiate pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a reținut mai sus, societatea comercială a solicitat anularea Deciziei nr.449/2012 și a Deciziei de impunere nr.F-CS .X./2011 în integralitatea lor, ceea ce impunea ca instanța de fond să cerceteze fondul deciziei de impunere, inclusiv în ceea ce privește obligațiile fiscale pentru care, prin Decizia nr.449/2012, organul fiscal a decis suspendarea soluționării contestației.

Or, în cauză, este necontestat că societatea comercială nu a solicitat anularea Deciziei nr.449/2012 și obligarea autorității fiscale să soluționeze contestația fiscală inclusiv și pentru sumele pentru care a decis suspendarea soluționării contestației. De altfel, societatea comercială nu a invocat nici că organul fiscal ar fi sesizat fără temei organul de urmărire penală.

Astfel fiind, rezultă că instanța de fond a reținut în mod judicios inadmisibilitatea acțiunii în ceea ce privește măsura decisă prin pct.1 al Deciziei nr.449/2012, din moment ce societatea comercială nu a atacat măsura suspendării și nu a cerut obligarea organului fiscal la soluționarea contestației fiscale și pentru obligațiile fiscale în sumă de .X. lei, ci a cerut anularea acestui debit fiscal, deși organul fiscal competent nu se pronunțase prin decizie, ceea ce reprezintă o încălcare a prevederilor art.218 din Codul de procedură fiscală.

Referitor la pct.2 și pct.3 din Decizia nr.449/2012, instanța de fond a admis în parte acțiunea și a anulat/modificat actele administrative fiscale atacate în ceea ce privește suma de .X. lei obligații fiscale pentru care recurenta-reclamantă a fost exonerată.

În recursul formulat recurenta-reclamantă a susținut, în esență, că expertul cauzei și instanța de judecată au reținut fără temei nedeductibilitatea TVA în sumă de .X. lei, cu accesorii de .X.

lei, nedeductibilitatea TVA în sumă de .X. lei, cu accesorii de .X. lei, precum și datorarea TVA în sumă de .X. lei, cu accesorii de .X. lei.

Într-adevăr, în cauză, instanța de fond, la cererea reclamantei, a admis și dispus efectuarea unei expertize fiscale, cu obiectivele propuse de societatea comercială reclamantă.

Or, expertul, consultant fiscal, prin expertiza efectuată, a confirmat parțial constatările și concluziile organelor fiscale, în ceea ce privește obligațiile fiscale stabilite în sarcina societății comerciale.

Astfel, în ceea ce privește deducerea TVA în sumă de .X. lei, aferentă achiziționării de bunuri și materiale de construcții, expertul a argumentat că societatea comercială nu i-a pus la dispoziție nici un document din care să rezulte în ce obiective de investiții ale societății au fost încorporate acele bunuri și materiale de construcții, precum nici documente că acestea s-ar afla în stocurile societății.

Deci, instanța de fond a reținut în mod legal și temeinic faptul că cerințele art.146 alin.(2) lit.a) din Codul fiscal nu sunt îndeplinite, nefiind dovedit faptul că achizițiile respective au fost făcute în scopul realizării unor operațiuni taxabile.

În ceea ce privește TVA în sumă de .X. lei aferentă achizițiilor de alimente ca cheltuieli de protocol, expertul a argumentat că, potrivit calculelor efectuate, a rezultat că societatea comercială, prin achizițiile respective de .X. lei, depășise plafonul de 2%.

Astfel fiind, rezultă că instanța de fond a reținut în mod temeinic și legal că cheltuielile respective nu respectă prevederile art.128 alin.(8) lit.f) din Codul fiscal și pct.15 alin.(1) din Normele metodologice aprobate prin HG nr.44/2004.

În ceea ce privește TVA în sumă de .X. lei, stabilită suplimentar de organele fiscale ca diferență în perioada 2006-2010, în Jurnalele TVA și Deconturile TVA, expertul a refăcut calculele făcute de organele fiscale în Anexa nr.X/2-6 la Raportul de inspecție fiscală și a constatat că, pentru suma de .X. lei TVA, societatea comercială este obligată în mod corect suplimentar.

Este adevărat că aceste concluzii au fost obiectate atât de organul fiscal cât și de societatea comercială, obiecțiunile fiind înlăturate în urma argumentelor suplimentare prezentate de expert.

În ceea ce privește impozitul pe profit în sumă de .X. lei, cu accesorii în sumă de .X. lei, instanța de fond a reținut că această sumă a fost calculată ca urmare a lărgirii bazei impozabile cu cheltuielile nedeductibile, respectiv bunurile și materialele în privința cărora societatea comercială nu a făcut dovada achiziției acestora în scopul realizării de venituri, precum și cheltuielile de protocol care au depășit plafonul de 2%, cheltuielile cu plata amenzilor.

În recursul formulat, recurenta-reclamantă, referitor la acest capitol a făcut trimitere la criticile invocate pentru sumele respective la Capitolul TVA.

Or, așa cum s-a arătat deja, în fața organelor de inspecție, cât și în faza efectuării expertizei fiscale, societatea comercială nu a prezentat documente din care să rezulte că acele achiziții și cheltuieli ar fi fost realizate/ făcute în scopul obținerii de venituri, așa cum cer prevederile art.21 alin.(1) Cod fiscal.

În concluzie, recursul formulat de recurenta-reclamantă este nefondat, soluția instanței de fond fiind temeinică și legală.

4.2. În ceea ce privește recursurile formulate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și, respectiv, de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin AJFP .X.

În criticile formulate, autoritățile fiscale au susținut, în esență, că soluția instanței de fond este nelegală și netemeinică, în cazul TVA în sumă de .X. lei, stabilită de organele de inspecție ca diferență în perioada 2006-2010, în Jurnalele TVA și Deconturile TVA, unde instanța și-a însușit punctul de vedere al expertului și a exonerat societatea comercială de la plata sumei de .X. lei TVA și .X. lei accesorii, în total .X. lei.

În criticile formulate în recurs nu se regăsesc, însă, argumente care să infirme concluziile expertului care, reverificând și recalculând Anexa 20/2-6 a Raportului de inspecție, a stabilit, în Anexa 1/1-5 a Raportului de expertiză, noua situație însușită în mod judicios de instanța de fond.

Totodată, autoritățile fiscale au susținut în recursurile formulate, nelegalitatea obligării lor la plata cheltuielilor de

judecată în sumă de .X. lei, invocând lipsa relei credințe și faptul că, potrivit art.453 din noul Cod procedura civilă, atunci când acțiunea a fost admisă în parte, „cheltuielile de judecată nu se pot admite în întregime”.

Într-adevăr, instanța de fond a obligat autoritățile pârâte la plata către reclamantă a sumei de .X. lei, dar rezultă că aceasta reprezintă o parte din onorariul plătit expertului consultant fiscal, în sumă de .X. lei, apreciere pe care instanța o consideră conformă cu prevederile art.451-453 din noul Cod procedura civilă.

În concluzie, recursurile sunt nefondate, soluția instanței de fond fiind legală și temeinică.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursurile declarate de S.C..X. SRL prin lichidator SCP .X. SPRL .X., Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței .X. din 13 mai 2014 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscală, ca nefondate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 10 decembrie 2015

XXXX